

KLÁRA

Klára zaparkovala na okraji silnice před domem s vytlučeným oknem a oprýskanou omítkou. Stejně jako k ostatním domům v ulici k němu vedl chodníček. Omšelý a popraskaný. Zdvihla hlavu, pohledem přejela štít mansardové střechy, vikýřové okno se špinavým sklem a bujné výhonky popínavého břečťanu vinoucího se ke zdi z levé strany domu. Do zahrady se odtud příliš nahlédnout nedalo. Klára si pamatovala, že je docela velická a předpokládala, že bude nejspíš zanedbaná ještě víc než dům samotný.

Stále ještě váhala, jestli je dobrý nápad se sem nastěhovat.

V dětství tady zažila krásné chvíle, to ano, svůj dospělý život by ale raději spojila s jiným místem. Vlastně si všechno představovala docela jinak. Sprádala plány, vytyčovala cíle a tvrdě dřela, aby jich dosáhla. Věřila tomu, že už jsou blízko. Nicméně stačila jedna slabost, vlastně ani ne její, a cíle se rozplynuly, život zasekl.

V kapse se jí rozezvučel mobil. Automaticky po něm sáhla, ale číslo neznala.

„Haló, slečno!“ bouchnul jí do bočního okénka podsaditý stěhovák s tetováním na předloktí. „Kam vám máme donést tu sedačku? Uvnitř už nějaká je.“

Klára hovor pohybem prstu odmítla a odhrnula si z tváře dlouhé světlé vlasy.

„Nevím,“ přiznala téměř bezradně. „Dejte ji, kam se vejde.“

Potom otevřela dveře svojí červené octavie a vystoupila.

Stěhovák něco zamumlal a vrátil se k práci.

Klára sledovala, jak do domu odnášejí bílou koženou pohovku, a přemýšlela, co si s ní počne. Babiččin dům je přece zařízený. Ne že by se něco z jeho vybavení shodovalo s Klářiným vkusem, ale co mohla dělat? Kývla na to, že se do domu, když je teď dočasně prázdný, nastěhuje. Má proto povinnost dát ho trochu do pořádku. Skoro by se bála, že by jí mohl spadnout na hlavu. Na opravu bude ovšem potřebovat peníze, jimiž momentálně příliš nedisponuje, a zařízení bude muset počkat na příhodnější dobu.

„Takže tady vrátíme klíče, slečno,“ podával jí muž s tetováním malý svazek. „Ať se vám dobře bydlí.“

„Díky,“ pokývala hlavou a loudala se ke dveřím. Podpatky klapaly po nerovném chodníku.

Stěhovací vůz se rozjel, za okamžik zabočil na konci ulice doleva a ztratil se jí z dohledu.

Povzdechla si a opatrně překročila práh do svého nového bydlení a nového života. Osamělého a nevládného, jak byla přesvědčená.

Podlouhlá hala, kuchyň s jídelnou a starožitným obývacím pokojem. Zнала tu všechno, dokonce i obrázek dvou labutí nad krbem. Skvrna na podlaze pod oknem prozrazovala, že od doby, kdy ji tu nedopatřením způsobila, tu nikdo s ničím příliš nehýbal. Kolik to mohlo být let? Dvacet?

Mihla se kolem zrcadla v pozlaceném rámu a automaticky k němu stočila zrak. Téměř samu sebe nepoznávala. Měla stejné líčení jako kterýkoli jiný den, ale ze zrcadla na ni hleděla bledá tvář s kruhy pod očima a lehce propadlými tvářemi. Jindy celkem upravené dlouhé světlé vlasy jí dnes zplihle visely kolem obličeje. Cítila se unavená.